

Cílem této práce je prozkoumat problematické fonetické aspekty českého přízvuku v angličtině a zjistit v jakém poměru přispívají k tvorbě silného cizineckého přízvuku. V teoretické části je nejprve představen koncept cizineckého přízvuku a důvody pro jeho existenci. Následně jsou prezentovány jednotlivé segmentální a suprasegmentální aspekty jazyka, v nichž se jazyky mohou odlišovat a které tak mohou působit potíže při osvojování výslovnosti cizího jazyka, včetně nejlivnějších modelů jejich osvojování. Zmíněny jsou i sociální dopady cizineckého přízvuku. Teoretická část také stručně porovnává zvukový plán angličtiny a češtiny na úrovni segmentální i prozodické a následně čtenáře seznamuje s dosavadním výzkumem angličtiny ve výslovnosti českých mluvčích. V empirické části bakalářské práce je představeno metodologické pozadí provedení výzkumu, analyzované rysy české angličtiny a výsledky studie. Výzkum deseti mluvčích české angličtiny ukázal, které aspekty dělají mluvčím největší problém a které jsou pouze individuální. Z výsledků vyplývá, že za nejproblematictější se dá považovat výslovnost samohlásek /æ/, /ɒ/, /ə/ a souhlásek /ð/, /θ/ a /ŋ/, které bývá zpravidla doprovázeno explozívou /k/, a aspirace Z prozodické úrovně pak byly nejvíc znatelné problémy se spojováním slov, resp. glotalizací, a umístováním přízvuku na první slabiku. Tyto jevy se by se tedy daly považovat za problematické pro české mluvčí angličtiny a měl by na ně být kladen důraz při výuce angličtiny jako cizího jazyka.